நல்லாசிரியன்

உபாத்தியாயர்கட் கெனவே உலவிவரும்

மாதாந்தச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை

வயது 14 | 1918௵ ஜூன்௴ | மாதம் 1

THE TAMIL LANGUAGE

தமிழ் மொழி

நந்தம் தமிழ்மொழி இன்னகாலத்தே இன்னாரால் படைக்கப்பட்ட தென்பதை இந்நாள்காறும் எவரும் அறியார். ஆதலின் இத்தமிழ்மொழி இவ்வுலகின்கண் வழங்கும் மிகப் பழமையான பாஷைகளுள் ஒன்றாம் என்பதை ஒருவரும் மறுக்க வொண்ணாது.

தமிழ்மக்கள் வடமொழியாளரோடு கலந்து, அவர்தம் கொள்கைகளையும் குலாசாரங்களையும் மதங்களையும் மேற்கொண்ட காலத்தே, அவ் வடமொழியின் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் தம் மொழியிற் புகுத்திக் கொள்வாராயினர். அச் சொற்களும் தமக்குரிய சொந்த நிலையில் நில்லாது, வந்த இடத்தின் வழிநிலையை அடைந்து வழங்குவன ஆயின. 'பர்வதம்' என்னும் வடசொல் தமிழில் வந்து 'பருப்பதம்' எனத் தன் உருமாறி நிற்றல் காண்க. இவ்வாறே நீர், மீன், மணி, மணல், முதலிய சில தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழியில் இடம் பெற்றிருக்-

கின்றன என்று அறிஞர் பலர் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு சொற்களும் கருத்துக்களும் ஒன்றிலொன்றாகக் கலந்துகொள்ளவே வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் நெருங்கிய உறவு ஏற்படலாயிற்று. அதனால் இக்காலத்தே தமிழில் வழங்கும் சில சொற்களை வடசொல்லென்றும் தமிழ்ச்சொல்லென்றும் வரையறுத்துக் கூறுதல் மொழிநூல் வல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடாக இருக்கின்றது.

இஃது இங்ஙனமாக, இடைப்பட்டகாலத்தே வடமொழியிலுள்ள இதிகாசங்களும், புராணங்களும், சமயநூல்களும் தமிழ்மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட காரணத்தினால், வடசொற்கள் வரையறையின்றித் தற்சமமாகவும் தற்பவமாகவும் தமிழில் வழங்கப் பெறுவன ஆயின. அதனால்வடமொழியாளரே யன்றித் தமிழ் மக்களும் நந்தம் தமிழ்மொழி வடமொழியினின்றுந் தோன்றியதோர் வழிமொழியே என்று வழுத்துவாராயினர். அவ்வாறு கூறுவதே தமக்கும் தம் மொழிக்கும் சீரும் சிறப்புமாம் என எண்ணி மகிழவும் தலைப்பட்டனர். அந்தோ, தமிழ் என்னு சொல்தானும் திராவிடம் என்னும் வடசொல்லின் சிதைவாகும் என்று வாதிடவும் வந்துவிட்டனர் எனின், இவர்தம் மயக்கை என்னவென்று கூறுவது! பின்னர், மொழிநூற் புலவர்கள் பல மொழிகளின் தோற்றங்களையும், அவற்றின் பாகுபாடுகளையும் ஆராயப் புகுந்தகாலத்தே, தமிழ்மொழி தனிமொழியே என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தினர். அதன் பின்னரே நந்தம் தமிழ் மக்கள் உற்றுணர்ந்து, உண்மை தேர்வார் ஆயினர். வடமொழியாளரும் வாய்மை அறிந்தனர்.

தமிழ்மொழி தனிமொழியே :

ஒரு மொழி மற்றொரு மொழியினின்றும் பிறந்திருப்பின், அம் முதன்மொழியி லுள்ள இன்றியமையாத இயற்சொற்கள் சிறிது மாறுபட்டேனும் படாமலேனும் வழிமொழியில் வழங்கப் பெறுதல் வேண்டும் மற்றும் அம் முதன்மொழியின் சொல்லமைதிகளையும் வாக்கிய அமைதிகளையும் செய்யுள் அமைதிகளையும் வழிமொழி ஒருவாறு பின்பற்றிச் செல்லுதல் வேண்டும். செல்லவே, இவ்வழிமொழியின் இலக்கணமும் முதன் மொழியின் இலக்கணத்தைத் தழுவியே நிற்கும் என்பது மொழிநூல் வல்லார் கொள்கையாம். இவ்வகையில் தமிழ்மொழியை வடமொழியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தமிழ் தனிமொழியோ வழிமொழியோ என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

எம்மொழியினும், அம்மொழியின் குழந்தைப் பருவத்தில், உடலின் உறுப்பின் பெயர்களும் உணவுப் பொருள்களின் பெயர்களும், வா, இரு, போ, படு, பார், கேள், நட, தின், குடி முதலிய வினையை உணர்த்தும் சொற்களுமே இன்றியமையாத இயற்சொற்களாய் ஏற்படும். ஆதலின், இவ்வகையில் வழங்கும் தமிழ் இயற்சொற்களையும் வடமொழி இயற்சொற்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்கின், அவற்றுக்குள்ள ஒற்றுமைவேற்றுமைகள் புலப்படும். வடசொல்லுக்கும் தமிழ்ச்சொல்லுக்கும் ஒற்றுமை மிக்கிருப்பின், தமிழ் வடமொழியினின்றும் தோன்றிய வழிமொழி என்றும், முற்றும் வேறுமை காணப்படின் தமிழ் தனிமொழியே யென்றும் துணிதல் கூடும். அவற்றை இங்குக் காட்டுவோம்.

உடல் உறுப்பின் பெயர்கள்

தமிழ்ச்சொல்	வடசொல்	தமிழ்ச்சொல்	வடசொல்
உடல்	சரீரம்	மிடறு	கண்டம்
தலை	சிரசு	தோள்	அம்ஸம்
நெற்றி	லலாடம்	கை	ஹஸ்தம்
கண்	நயனம்	விரல்	அங்குலி
மூக்கு	நாசி	மார்பு	உரம்
* வாய்	ஆஸ்யம்	வயிறு	உதரம்
பல்	தந்தம்	தொடை	ஊரு
நாக்கு	ஜிக்வா	கால்	ஜாங்க:
காது	கர்ணம்	அடி	பாதம்

உணவுப் பொருள்களின் பெயர்கள்

தமிழ்ச்சொல்	வடசொல்	தமிழ்ச்சொல்	வடசொல்
நெல்	சாலி	எள்ளு	திலம்
அரிசி	தண்டுலம்	உப்பு	லவணம்
சோறு	அன்னம்	மிளகு	மரீசிகா
அவரை	பர்பரம்	கடுகு	ஸர்ஷபம்
துவரை	ஆடகம்	மஞ்சள்	ஹரித்திரா
கடலை	சணகம்	தண்ணீர்	ஜலம்
உளுந்து	மாஷம்	காற்று	வாயு

* வாய்க்குச் சரியான வடசொல் இல்லை என்றும், முகத்திற்குச் சரியான தமிழ்ச் சொல் இல்லை யென்றும் கூறுப.

வினைச் சொற்கள்

வா	ஏஹி	மெல்	தச
இரு	உபவிச	சொல்	வத
போ	யாஹி	விழுங்கு	கபளய
பார்	ஈக்ஷஸ்வ	நில்	திஷ்ட
கேள்	ஸ்ருணு	எடு	ஹர
நட	கச்சா	கொடு	யச்ச
படு	சேஷ்வ	அடி	பிரஹர
தின்	புங்க்ஷ்வ	பிடி	கிருஹாண
குடி	பிபா	அறை	தாடைய

இவ்வாறே இன்றியமையாத மரங்களின் பெயர்கள், பறவைகளின் பெயர்கள், விலங்குகளின் பெயர்கள் முதலியவற்றை அவ் வடசொற்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஏதும் இயைந்து வருவதாக ஏற்படவில்லை. சிலர் தமிழுக்குரிய இயற்சொற்களை விட்டு, வடமொழியினின்றும் தமிழில் தற்பவப்பட்டு வழங்கும் சொற்களை உதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு தமிழ் வடமொழியினின்றும் வந்த வழிமொழி யெனக்கூறி மனப்பால் குடித்து மகிழ்ச்சியடைவர். உதாரணமாக, நகம் என்னும் சொல்லைக் கவனிப்போம். நகம் என்பது வடசொல், இதற்கு நோதல் இல்லாதது (ந+கம் Kham) என்பது பொருள். இது தமிழில் இயற்சொல்லாக இப்போது வழங்குதலைக் காட்டுவர்; இது சரியன்று.

நகம் என்பதற்கு உகிர் என்பது தமிழ்ச்சொல். இதுவே தமிழில் இயற் சொல்லாக முன்பு வழங்கிற்று. 'உகிர் சுற்றின்மேல் உலக்கை விழுந்தாற்போல்' என்னும் பழமொழியை நோக்குக. பழமொழிகளிற் காணும் சொற்களெல்லாம் இயற் சொற்களாகவே இருக்கும். சிற்சில சொற்கள் நாளடைவில் வழக்காறற்று, பின்பு அவை திரிசொற்கள்போற் காணும். அதனால் அவற்றை திரிசொற்களே என்க் கூறலாகாது. எந்தப் பாஷையிலும் பழமொழிகள் இயற் சொற்களாலேயே இயன்றிருக்கும். வடமொழியாளர் பழமொழியை லோகோக்தி என்பர். லோகோக்தி (லோக + உக்தி) லோகத்தாரால் சொல்லப்படுவது என்பது பொருளாதலின், அதில் திரிசொற்கள் ஏதும் அமைவதற்கு இடம் இல்லை என்பது தேற்றம்.

இப்படியே கழுத்து என்பதையும் கவனிப்போம். தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பெழுத்தான ழகரம் கலந்திருந்தும், கழுத்து என்னும் சொல், களத் என்னும் வடசொல் தற்பவப்பட்டது என்பர். அதையும் ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்வோம். கழுத்து என்பதற்கு 'மிடறு' என்பதே தமிழ் இயற்சொல் என்பதனை, 'ஒரு மிடறு தண்ணீர் குடி' என்னும் சொற்றொடரால் நன்கறியலாகும்.

மற்றும் தமிழில் முகத்தைக் குறிக்க ஏதும் சொல் இல்லை என்று வடமொழியாளர் கூறுவர். அவ்வாறே வடமொழியில் வாய் என்னும் உறுப்பைக் குறிக்கச் சொல் இல்லையெனத் தமிழரும் கூறுவர். இந்தக் கக்ஷியை விளக்கத் தமிழில் வழங்கும் சம்பாஷணை ஒன்றை இங்கே கூறுவோம்.

வடமொழியில் வல்லான் ஒருவன் தமிழ்ப் புலவன் ஒருவனை நோக்கி, 'அய்ய, வடமொழியாகிய ஆடவனைக் கண்ட தமிழ் மாது முகங் காட்டாது ஒழிந்தாள்' என்றான்.

அதனைக் கேட்ட தமிழ்ப்புலவன் புன்னகைகொண்டு, 'ஐய, தமிழ்மொழியாகிய ஆடவனைக் கண்ட வடமொழி மாது வாயில்லாது ஒழிந்தாள்' எனக் கூறி, எமக்குத் தமிழில் முகத்தை யுணர்த்தச் சொல் இல்லாமற் போகவில்லையே. மூஞ்சி என்னும் சொல் முகத்தைக் குறிக்க வழங்குவதை அறியீரா! அப்படி ஏதேனும் ஒரு சொல் வடமொழியில் வாயைக் குறிக்க வழங்குவதாகக் காணேமே. முகத்தைக் குறிக்க ஏற்பட்ட பரியாய பதங்களில் இரண்டொன்றை வாயையும் குறிக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே, இதென்ன!' என்றான்.

இவ்வாறே பாஷையின் இயற்சொற்களை ஒப்புநோக்கின் உண்மை புலனாகும். இப்போது செய்த ஆராய்ச்சியினால் தமிழ் இயற்சொற்களுக்கும் வடமொழி இயற்சொற்களுக்கும் யாதோர் இயைபும் இருப்பதாகக் காணேம். ஆதலின் இந்த வகையில் தமிழ் தனிமொழியே என்பது பெறப்பட்டது.

பத்திராதிபர்.

ELEMENTARY SCHOOL TEACHERS

எலிமென்டெரி ஸ்கூல் உபாத்தியாயர்

நமது காருண்ய மிகுந்த கவர்ன்மென்டார், உபாத்திமார்களாகிய நமக்கு, 1917 - 1918ஆ-ம் வருஷத்திறகாக அளித்துள்ள உதவிப் பொருளானது, 1917 எப்ரல் முதல் போதனைமுறை பயின்று முடிவு பரீக்ஷை தேறியவர், எழுத்துப் பரீக்ஷை தேறி மூன்று வருஷ மாகாதவர், அப்ரூவ்ட் ஸர்ட்டிபிகேட் பெற்றவர், புரூவ்ட் எபிலிடி ஸர்ட்டிபிகேட் பெற்றவர் ஆகிய இவர்களுக்கு மாதம் 11 ரூபாயாக 18-3-18ல் உத்தரவு செய்திருப்பதாக அறியும் நாமனைவரும் அவர்களுக்கு அன்பார்ந்த வந்தனங்கள் பல அளிக்கக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றோம்.

அன்றியும், தற்போது நமது பிரிட்டிஷார் நமக்காக நடத்திக்கொண் டிருக்கும் யுத்தத்திற்காகக் கேட்கும் இரண்டாவது யுத்தக் கடனில், நம்மா லியன்றவாறு பொருளாலும் மனோவாக்குக் காயங்களாலும் உதவி செய்யவும் கடமைப்பட் டிருக்கின்றோம். ஆயினும்,

எலிமென்டெரி உபாத்திகளாகிய நாம், சாதாரண காலத்தை விட, இந்த யுத்தகாலத்தில், நம் குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்கு, இந்தப் பதினொரு ரூபாய் போதாமற் படும் கஷ்டம இவ்வளவென இயம்பவும் இயலாத விஷயமன்றோ ?

பாருங்கள்! 1-1½ பைசாவுக்கு விற்ற தீப்பெட்டி பைசாவாகவும், பைசாவுக்கு 1½-2 ஆக விற்ற காகிதம் ஒன்று 3-4 பைசாவாகவும், படி ஒரு அணவுக்கு விற்ற உப்பு 2½ அணவாகவும், பைசாவுக்கு 2 விற்ற சாதாரண நூற்கண்டு ஒன்று 2-3 பைசாவாகவும் இப்படியே சகல சாமான்களும் தற்போது ஒன்றுக்கு 3-4 விலை ஆக விற்க, இக்காலத்தில் 11-ரூபாயும் போதாதென்பதை ஒருவரும் மறுக்கவொண்ணுது.

ஏகாதிபத்திய யுத்த கான்பரன்சிற்கு இந்தியப் பிரதிநிதியாகப் போயிருக்கும் கனம் பாடியாலா மகாராஜா அவர்கள் அங்குப் பேசியிருப்பதைப் பாருங்கள்: 'அகவிலை ஏற்றத்தினல் இந்திய ஜனங்கள் —ஏழை ஜனங்கள் தற்போது அதிக சிரமப் படுகின்றார்கள் — கஷ்டப் படுகின்றார்கள்' என்பதே.

பேராசிரியன் பத்திராதிப ரவர்கள் 'எவற்றையும் உதவ இயலாதவர் தம் மிடத்துள்ள பொருளைக் கடனாகவேனும் கொடுத்து உதவி செய்தல் வேண்டும். இதையுஞ் செய்யாது வஞ்சிப்பது அறனேயோ?' எனறு கூறம் உரை இவ் வெலிமென்டரி (கீழ்தர — கிராமாந்தர) உபாத்தியாயர்கள் பெரும்பான்மையோருக்குப் பொருந்தா தாயினும் சிறுபான்மையோருக்கும், 15 ரூபாய்க்காவது குறையாமல் 20 ரூபாய்க்கு மேல் (அதிகமாக) சம்பளம் பெறும் உபாத்திகளுக்கும் ஒருவாறு பொருந்தும்.

பரீக்ஷாதிகாரிகளும் மேற்கூறிய சம்பள உயர்வுச் சுற்றுஉத்தரவுடன், 'எல்லா ட்ரெயினிங் ஆன உபாத்தியாயர்களுக்கும் 1917 ஏப்ரல் 1-ஆம் தேதி முதல் சம்பளம் 11 ரூபாய் வீதம் கொடுக்க உத்தரவாகி இருப்பதால், தற்காலம் யுத்தக்கடனுக்காக, சர்க்கார் பிரசுரித்திருக்கிறபடி ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் இராஜ பக்தியையும் விசுவாசத்தையும் காட்ட ரூ. 7 12-0 க்கு ஒரு போஸ்டாபீஸ் காஷ் ஸர்டிபிகேட் பெற்றுக்கொண்டால் நலம். அந்த 7-12-0 வட்டியுடன் எந்தச் சமயம் கேட்டாலும் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும் அதிக சிரமமில்லாமல் தங்கள் இராஜாங்கத்திற்கு உதவி செய்ய இது சமயம். ஆகையால், இத்துடன் அனுப்பியிருக்கும் அப்ளிகேஷனில் கையெழுத்துப் போட்டனுப்பவும்' எனவும் வரைந்து அனுப்பியுள்ளார்கள். ஆனல், அவர்கள் விஷயத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்றார்களெனினும், ஏழை உபாத்திகள், அதிகாரிகளின் அதிகாரத்திற்குப் பயந்தும், அவர்கள் அறிவித்ததை அலக்ஷியஞ் செய்தல் நலமன்று எனத் தத்தம் கஷ்ட நஷ்டங்களுடனும், 'போஸ்டாபீஸ் காஷ் சர்ட்டிபிகேட் பெற்றுக் கொண்டால் நலம்' என்று எண்ணி அதிகாரிகளின் அறிவிப்புக்காகவே அவ் வப்ளிகேஷனில் மொண மொணத்துக் கொண்டுதான் கையெழுத்துப் போட்டனுப்ப நேரிடும் — அனுப்புவார்கள். இது ஏழை எலிமென்டெரி உபாத்திமார்களின் உண்மையான நிலைமையும் எண்ணமு மாகுமென்பது ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதாகும்.

தஞ்சாவூர் முதலிய இடங்களிலுள்ள சில பரீக்ஷாதிகாரிகள் — ஏழை எலிமென்டெரி உபாத்திகளின் உண்மை நிலைமையை யறிந்து, இவர்களிடம் இச் செய்தியை யுரைக்கவும் கேட்கவும் தங்களுக்கே, தங்கள் தங்கள் மனச் சாக்ஷி தடுக்கின்றதென மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்து விட்டார்களென்றும், திண்டிவனம்

முதலிய இடங்களில் ஏழை எலிமென்டெரி உபாத்திகளின் நிலைமையை யுணர்ந்து, இப் பிரஸ்தாபமே இல்லை யென்றும் கேள்விப்படுகின்றோம். இவர்களன்றோ ஏழை உபாத்திகளின் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் குறைவுகளையும் நீக்கக் கருணை பொருந்திய மனமுள்ளவர்கள். ஆனால் இவர்களுக்குக் கருணை யில்லையென யாம் கூற வரவில்லை. இவ் வெலிமென்டெரி உபாத்திகளுக் கனுப்பிய இவ் வுத்தரவை, 15-20 க்கு மேல் சம்பளம் பெறும் உபாத்திகளுக்கு அனுப்பியும் கேட்டு மிருக்கலாம். இந்தப் பதினொரு ரூபாய்க்குமேல் அதிகமாக அனேகவருஷங்களாய்ச் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டுவரும் உபாத்திமார்கள் தங்கள் தங்கள் இராஜ பக்தியையும் விசுவாசத்தையுங் காட்ட ரூ. 7-12-0 க்கு ஒரு போஸ்டாபீஸ் காஷ் சர்டிபிகேட் பெறல் தகுதி யில்லையோ? அன்னவர்களுக்கு இத்தகைய அறிக்கை யாதையுங் காணோமே? என்னே அதிகாரிகளின் மனப்பான்மை! பொதுநலம்! இப் பதினொரு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம்பெறும் உபாத்திமார்களும் பரீக்ஷாதிகாரிகள் முதலாயினோரும் தங்கள் சம்பளத்தில் மாதந்தோறும் இனாமாகவாவது கடனாகவாவது யுத்தத்திற்கு அளிப்பது மிக்க இராஜ பக்தியாகுமே.

பேராசிரியன், தற்போது வெளிவரும் 16-பக்கங்களை 32-பக்கங்களாக்கி ஒரு ரூபாயை இரண்டு ரூபாயாக (சந்தாவை) உயர்த்தி மாணவர்க்கான விஷயங்களையும் வெளியிடப் பலரின் உசாவுதலின் பேரில் பலருடைய அபிப்பிராயங்களையும் வேண்டிய பத்திராதிபரவர்களின் வேண்டுகோளுக்குத் திரிசிராப்பள்ளி, சர்க்கார் போதனை முறைப் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகிய கனம் பா. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள், B. A., L. T., விடுத்திருக்கும் அபிப்பிராயத்தைக் கவனித்தல் நன்று.

"இப் பத்திரிகையின் வருட சந்தா ரூபாய் ஒன்றேயாயினும் இதைத் தருவிக்கச் சக்தியற்ற உபாத்தியாயர்கள் பலர். இதன் அருமையையும் பெருமையையும் எவ்வளவு மேம்படுத்தினாலும் சந்தாவை யுயர்த்துங்கால் பயனைப் பெறும் உபாத்தியாயர்களின் சங்கியை கட்டாயம் குறையு மென்பதே என் துணிபு. பயன் பெறும் உபாத்தியாயர்களின் சங்கியை அதிகமாக வேண்டுமெனில் (இதுவே நமக்கெல்லோருக்கும் உள்ள நோக்கமல்லவா?) இப் பாரதப் போரினால் விளைந்துள்ள சிரமம் நீங்கும்வரை எக்காரணம் பற்றியும் சந்தாவை யுயர்த்துதல் கூடாது. உயர்த்து-

தல் உசிதமன்று' என்பதையும்; இதன்பேரில் பத்திராதிபாவர்களின் தீர்மான மாகிய, 'உடுக்க உடைக்கும், உண்ண உணவிற்கும், படுக்கப் பாய்க்கும் ஏழை ஜனங்கள் அல்லலுறும் இந்நாளில் பத்திரிகையின் சந்தாவை உயர்த்தி எலிமென்டெரி உபாத்திகளின் சொற்ப வரும்படியைப் பங்கிட்டுக் கொள்வது உசிதமன்றென்றே தோன்றுகின்றது' என்பதையும் கவனித்திராவிடினும் இனியேனும் கவனிப்பார்களென எண்ணுகின்றேன்.

இவ்விதம் கடனாகக் கேட்காமலும், அப்ளிகேஷனில் கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்புங்கள் என்னாமலும், உங்களுக்கு அளித்துள்ள அதிக சம்பளத்தின் சந்தோஷத்தால், யுத்தத்திற்கு உங்களுக்குத் தோன்றும் உதவியைக் கடனாகவாவது இனாமாகவாவது கொடுப்பதைத் தெரிவித்து உங்கள் இராஜ பக்தியைக் காட்டுங்கள் எனின், இவர்கள் அவ்வவர்களுக்குத் தோன்றிய உதவியை, ஏற்பட்ட சந்தோஷத்தினால் எடுத்துக்கொள்ளும்படி இயம்பின், அது பேருதவியாகுமே.

P. பரிமணப் பல்லவராயர்,
உபாத்தியாயர், போர்டு ஸ்கூல், உத்தமசேரி,
திருவளர் சோலை, P. O., திருச்சி ஜில்லா.

THE BAT

வௌவால்

பிள்ளைகளிடத்தில் சிறகுள்ள பிராணிகளைப் பற்றிச் சம்பாஷித்து, சிற்சில கேள்விகளைக் கேட்டு, இப்பாடத்தை ஆரம்பித்தல் நலம். கூடுமானால் தங்களுக்குத் தெரிந்ததைப் பிள்ளைகளையே சொல்லச் செய்யவும். பறவைகளை எங்கே காணலாம், எப்போது காணலாம் என்று கேட்கவும். இப்போது நாம் எடுத்துக்கொண்ட பாடம் பொழுதுபட்டதும் பறக்கிற பிராணிகளைப் பற்றியே.

இப் பிராணிகளை வௌவால் என்று சொல்லுகிறோம். இதோ பார், மரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் வௌவால்; இது பஞ்சடைத்த மாதிரிவௌவால்.

தைமாதத்தில் வௌவால்கள் தோன்றினபோதிலும், அநேக நாடுகளில் குளிரில்லாத அந்திவேளையில் காணலாம். 'மரம் பழுத்தால் வௌவாலை வாவென்றுகூவி யிரந்தழைப்பார் யாவருமங்கில்லை.' மரங்களில் கனிகள் மலிந்திருக்குங் காலங்களில், வௌவால்கள் சாயங்கால வேளையில் திரள்திரளாய்ச் செல்லுகின்றன. அவைகட்கு அரசம்பழம் ஆலம்பழம் இவற்றைச் சாப்பிட அதிக பிரியம். வௌவால்கள் இராச்சஞ்சாரிகளே. கார்த்திகை மார்கழி மாதங்களில் அவைகளை வெளியில் காண்பது அரிது. வௌவாலின் இனமாகிய துரிஞ்சல் பறப்பதை யார் பார்த்திருக்கிறீர்கள்? அடைக்கலாங் குருவி, ஊர்க்குருவி பறப்பதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், துரிஞ்சல் பறப்பது விந்தையாயிருக்கும். நேராகப் பறந்துபோக முடியாது; ஒழுங்கான வழியாகவே பறக்காது; நேர்வழியே பறப்பதை நாம் பார்த்ததில்லை. இங்கே ஒன்றின்மேலும், அங்கே ஒன்றின்மேலும் பாய்ந்து செல்வதுபோலிருக்கும். ஏன் அது நேர்வழியே செல்லாமல் மாறிமாறிச் செல்லுகிறது? ஏதாவது ஒன்றின்மேல் பாய்ந்து செல்லுவதாகக் காணப்படும். அஸ்தமனகாலத்தில், சிறு பூச்சிகள் ஆகாயத்தில் திரிவதைப் பார்க்கலாம். துரிஞ்சல்கள் இப்பூச்சிகளைப் பிடித்துச் சாப்பிடுகின்றன. இரையைப் பிடித்துத் தின்னுவதற்காக, இடம் மாறிமாறிப் பறக்கும். குளிர்காலம் வந்ததும், இப்பூச்சிகள் திரிவது அரிதாயிருக்கும். ஆனதுபற்றி அக்காலங்களில் துரிஞ்சல்கள் மாலையில் வெளியே பறந்துசெல்ல ஆவசியகமில்லை. மாரிக்காலங்களில் பார்க்கமுடியாது. மாரிக்காலங்களில் களஞ்சியத்திலாவது மரப்பொந்திலாவது தேடிப் பார்த்தால் துரிஞ்சல்கள் பின்னங்கால்களால் பிடித்துக்கொண்டு தலைகீழாய்த் தொங்குவதைப் பார்க்கலாம். மறைவான இருண்ட இடங்களில் தொங்கிக்கொண்டு சீதகால முழுவதும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

வௌவால் தன் உணவிற்காக ஜலத்தையும் அருந்தும். பறந்து வெளியே போகும்போதுதான், தன் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். ஜலத்தைக் கண்டால் விடாது. ஆறு, ஓடை,

குட்டை, குளம் எங்கே யிருக்கின்றனவென்று தேடிக்கொண்டு போவது வழக்கம். கண்டவிடத்து ஜலத்தின்மேலேயே பாய்ந்து பறப்பதைப் பார்க்கலாம், நன்றாய்க் கவனித்தால், தன் சிறகினால் ஊராய்தலும், நீர்பரப்பின் மேலேயே தத்துவதும் தெரியவரும். அப்படிச் செய்யும்போதுதான் தண்ணீரை உட்கொள்ளுகிறது. எந்தப் பறவைகள் இவ்விதமாய்ச் செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்? தூக்கணங் குருவிகளே. ஆனால் வௌவாலுக்கு நீருள்ள இடங்கள் அதிக பிரியம். நீர் பருகப் பிரியப்படுவதோடு, ஜலத்தின் மேல்பரப்பின்மேல் உலாவும் பூச்சிகளைப் பிடித்துச் சாப்பிடவும் பிரியப்படும்.

நீங்கள் வௌவால் கீச்சிடுவதைக் கேட்டிருக்கலாம். அதற்கு மிக்க விந்தையான தொனி. கிரீச்சென்கிற குரலோடு கீச்சிடும்.

பஞ்சடைத்துள்ள மாதிரி வௌவாலைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கவும், உடம்பை தொட்டுப் பார்க்கவும், இறகுகளில்லாமல், மெல்லிய உரோமங்கள் நிறைந்திருக்கும்; இதைப் பறவையென்று சொல்லலாமா? ஏன் சொல்லக்கூடாது? சிறகுகள் இருக்கின்றனவே, ஆனால் இறகுகள் இல்லை. இவ்விதப் பகுத்துக்காட்டும் லக்ஷணங்கள் இருப்பதனால்தான், பறவை அன்று மிருகமென்றே சொல்லவேண்டும். பறவை தன் குஞ்சுக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்காது; வௌவாலோ குட்டிக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கும். ஆதலால் இப்பிராணி குட்டிப்போட்டுப் பால் கொடுக்கும் மிருக இனத்தைச் சேர்ந்ததே. கன்றுக்குட்டி ஆவின் மடியிலிருந்து பால் குடிப்பதை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். 'மம்மேலியா' என்ற பதத்திற்கு விலங்கின் மடியென்று அருத்தம். வௌவால் மம்மேலியா வகையிற் சேர்ந்தது வௌவால் சிறகுள்ளதா யிருந்தாலும், உண்மையாகவே பறவை அன்று.

அதன் காதைக் கவனியுங்கள்; அதன் தேகத்தின் பருமனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், செவிகள் பெரியவையே; அவைகளின்மேல் உரோமமே இல்லை. கேட்கும் உணர்ச்சி மிகவும் அதிகம்; மோர்ந்து பார்க்கும் சக்திக்கும் குறைவில்லை. அதன் கன்னமீசை நொய்மையானது; வழி காட்டுவதற்கு உணர்ச்சிக் கருவியா யிருக்கின்றது; கண்களோ கூர்மையானவை. பூனையின் மீசையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கச் செய்யவும்.

உறுப்புக்களைக் கவனிக்கவும். முன் உறுப்புக்கள் நீளத்தையும் பின் உறுப்புக்கள் நீளத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். பின் உறுப்புக்கள் சிறியவை; முன் உறுப்புக்கள் பெரியவை; முன் உறுப்புக்கள்தான் கைகள்; விரல்களை எண்ணுங்கள்; விரல்கள் நீண்டிருக்கும்; ஆனால் நகங்கள் இல்லை; சேர்ந்திராத கட்டை விரலில் வளைந்த பெரிய நகமுண்டு; மரம் ஏறுவதற்கு இது உபயோகப்படும். பின்னங் கால்கள் குட்டை; நகங்களை எண்ணிப் பாருங்கள்.

இறக்கைகள் விநோதமானவை, அகற்றினால், குடைபோல் விரியும்; விரல்களோ குடைக்கம்பிகளை ஒத்திருக்கின்றன. இறக்கைகள் நீண்ட விரல்களில் உறுதியாய்ப் பதிந்து, பின்னங்கால் வரைக்கும் வருகின்றன. தன் புஜங்களிலே இறக்கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதுபோல் காணப்படுகின்றன.

உயிருள்ள வெளவாலைக் கொண்டுவந்து, தரையில் வைத்து நடக்கவிடு; நடப்பது விகாரமா யிருக்கும். இதன் தோற்றத்தைக் கவனித்தால், நடப்பதற்காகவே ஏற்பட்டதன்றென்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அதன் உருவத்தை மறுபடியுங் கவனியுங்கள்; பார்வைக்கு லக்ஷணமா யிராமல் கொடியதாயும் உக்கிரமாயு மிருக்கும். முன்னோர்கள் அருவருப்பான பறவை யென்றே நினைத்தார்கள். வெளவாலினால் மனிதனுக்கு என்ன உபயோகம். புழுப் பூச்சிகளை நாசப்படுத்துவதால், உழவனுக்குச் சிநேகிதன்; பழங்களை அழிப்பதால், தோட்டக்காரர்களுக்குச் சத்துரு. பெரிவாயினால் கொசுக்களைப் பற்றிக்கொள்ளும். கோடைகாலத்தில் நமக்கு உபத்திரவத்தை உண்டாக்குகிற கொசுக்களையும், தொந்தரவு செய்கிற பூச்சிக்களையும் நாசப்படுத்தும்.

M. S. SABHAPATI,
Ag. Headmaster,
Govt. Panchama Training School,
Madras.

STORY TELLING

கதை சொல்லல்

(முன் தொடர்ச்சி வயது — 13 பக்கம் - 287)

மகா சூரன்

8. மகா சூரனும் அவனுடைய தோழர்களாகிய பராக்கிரமகேது, கொள்ளிக் கண்ணன், பெரும்பசியன், பெருவயிறன் ஆகிய நால்வரும் வழிச் செல்வாராயினர். நெடுநாள் பிரயாணஞ்செய்து ஒரு பெரிய நகரத்தை அடைந்தார்கள். அதில் அழகான மாளிகைகளும், உப்பரிகைகளும், அரண்மனைகளும், நெடுந்தெருக்களும், அங்காடி வீதிகளும் மலிந்து கிடந்தன. அங்காடி வீதியில் உள்ள கடைகளில் எல்லாப் பண்டங்களும் குவியல் குவியலாக இருந்தன. செல்வர் அனுபவிக்கிறதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் குறைவில்லாமல் இருந்தன. ஆனால் அந்நகரத்தில் மனிதர் அரவமே இல்லாமல் இருந்தது. இதைக் கண்ணுற்ற நான்கு தோழர்களும் அரசகுமாரனும் தங்கட்கு வேண்டிய அளவு அங்கே உள்ள பொருள்களை எடுத்துப் புசித்துவிட்டு அன்றைய இரவை அந்நகரத்திலேயே கழிக்கத் தீர்மானித்தார்கள். பொழுது சாய்ந்ததும் அரசன் அரண்மனையில் உள்ள ஒரு பெரிய அறையில் சென்று படுத்து உறங்கிவிட்டார்கள். இரவு பத்துமணி யானதும் ஒரு பெரிய பூதம் அந்நகரத்துள் பிரவேசித்து, 'இந் நகர மாந்தர் எல்லோரையும் கொன்று தின்றுவிட்டேனே. ஏது இன்னும் நரவாசனை வருகின்றதே. என் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் யாரோ ஒளிந்துகொண் டிருக்கின்றூர்போல் தோன்றுகின்றது; அவர்களையும் இன்று புசித்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே இவர்கள் படுத்திருக்கும் அறையண்டை வந்தது. பூதம் அருகே வருவதைக் கண்ட அரசகுமாரன் படுக்கையைவிட்டெழுந்து 'ஏ அற்பப்பயலே! ஒரு சிறிதும் பயமில்லாமல் என் என்முன் இவ்வளவு ஆடம்பரத்துடன் வருகின்றூய்? என்னை யாரென்று எண்ணிக்கொண்டனை? ஒரு உதையில் எழு அடி கனமுள்ள இருப்புக்கோட்டையை உதைத்துத் தள்ளிய மகாசூரன் நான்தான்; என்னோடு சண்டைக்கு வருவதென்றூல் வரலாம்' என்று பகர்ந்தான். அரசகுமாரன் கூறியதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பூதம் நடுநடுங்கி, அவன் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ-

கரித்து, 'ஐயனே! யான் அறியாமல் செய்த பிழையைப் பொறுக்க வேண்டுகிறேன். இன்று முதல் யான் தங்கள் அடிமை. எங்கே வரவேண்டுமானாலும் வரச் சித்தமாயிருக்கிறேன்; என்னைத் தங்கள் அடிமையாக அங்கீகரிக்க மிகவும் பிரார்த்திக்கிறேன்' என்று பயபக்தியுடன் பகர்ந்தது. பூதம் சொல்லியதைக் கேட்ட மன்னவன் மகன், அதைத் தன்னுடைய தோழர்களில் ஒருவனாக சேர்த்துக்கொண்டு, அறுவரும் மேலே பிரயாணஞ் செய்யலாயினர்.

9. அநேக மாதங்கள் பிரயாணஞ்செய்து, சிறப்புவாய்ந்ததும் ஜனநெருக்கம் உள்ளதுமான ஒரு நகரத்தை அறுவரும் அடைந்தார்கள். அன்று அந் நகரத்திற்கு வெளியே உள்ள ஒரு சத்திரத்தில் அவர்கள் தங்கினார்கள். அந்தச் சத்திரத்து அதிகாரி அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று வேண்டிய உபசாரஞ் செய்தான். இவர்கள் சென்ற தினத்தில் அச்சத்திரத்து அதிகாரியின் பிள்ளைக்கும் அந்நகரத்தில் உள்ள பெரிய வர்த்தகனது பெண்ணுக்கும் கல்யாணம் நடைபெற்றது. வழிப்போக்கர்களாகிய அறுவர்களும் அக் கல்யாணத்தில் நடைபெறும் கொண்டாட்டத்தில் கலந்து களிப்புடன் இருந்தார்கள். கல்யாணத்திற்கு வந்தவர்கள் எல்லாம் மணமகனையும் மணமகளையும் வாழ்த்தி, பூர்ண ஆயுசுடன் இருக்கும்படி ஆசீர்வதித்தார்கள். இவ்வாறு களிப்புடன் எல்லோரும் மணவிழாக் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, அரச ஆக்கினை பெற்ற ஒருவன் சத்திரத்திற்குள் வந்து, அந்தத் தலைவனை விளித்து, இரகசியமாக அவன் செவியில் சில விஷயங்களைச் சொன்னான். உடனே சத்திர அதிகாரி திடீரென்று தரையில் விழுந்து அழத் தொடங்கினான். இவன் அழவே எல்லாரும் கூக்குரலிட்டு அழுதார்கள். புரவலன் புதல்வனுக்கும் அவனுடைய நண்பர்கட்கும் விஷயம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. அரசகுமாரன் சிறிதுநேரம் தாழ்த்து, சத்திர அதிகாரியை அழவேண்டியதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டான். அவன், 'ஐயனே! என்னுடைய கஷ்டகாலத்தை என்னென்று சொல்கிறது. பதினைந்து வருடங்கட்கு முன் இந்நகரத்திற்குப் பெரிய விபத்து ஒன்று சம்பவித்தது. கொடிய ராக்ஷஸன் ஒருவன் இந்நகரத்துட் பிரவேசித்து, தன் கண்ணுக்குப் புலப்படும் உயிருள்ள பொருள்களை எல்லாம் கொன்று தின்னத் தொடங்கினான். நகரமாந்தர் எல்லோரும் நகரத்தை விட்டு ஓடத் தலைப்பட்டார்கள். இதைக் கண்ட அரசன் ராக்ஷஸனோடு சமாதானம் செய்ய ஏற்பாடு

செய்தான். அந்தச் சமாதானத்தில் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கை என்னவெனில் "நாள்தோறும் அந்த இராக்ஷஸனுக்கு வேண்டிய உணவோடு ஒரு நரமனிதனையும் அனுப்பவேண்டும்; அவ்விதமாக நடைபெற்று வருகிறவரையில் அவ்விராக்ஷஸன் ஊருக்குள் பிரவேசித்து உயிர்களைக் கொல்லக்கூடாது" என்பதேயாம். இந்த உடன்படிக்கைப்படி சென்ற பதினான்கு வருஷங்களாக இராக்ஷசனுக்கு விருந்து நடந்து வருகின்றது. வீட்டிற்கொவ்வொரு மனிதன் நாள்தோறும் இராக்ஷசனுக்கு உணவாய்க் கொண்டுவருகிறோம். இன்றையதினம் இராக்ஷசனுக்கு உணவாகவேண்டிய முறை இப்போது கல்யாணம் செய்துகொண்ட மணமகனுடைய முறை என்று அதிகாரி வந்து சொன்னார். அதனால்தான் வருந்துகிறோம்' என்று மிக்க விசனத்துடன் மறுமொழி பகர்ந்தனன். இதைக்கேட்ட மன்னவன் மகன், 'ஐய! நீங்கள் ஒன்றுக்கும் வருந்த வேண்டா? உங்கள் புதல்வனுக்குப் பதிலாக நானே சென்று உங்கள் ஆபத்தை நிவர்த்தி செய்கிறேன். உங்கள் கல்யாணக் கொண்டாட்டத்தைச் சிறப்புடன் செய்யுங்கள்' என்று சொல்லி, இராக்ஷசனிருக்கும் இடத்திற்குத் தன் தோழர்கள் ஐவருடனும் சென்றான். அவ்விடத்தில் நான்கு வண்டியில் தின்பண்டங்கள் நிரப்பி இருந்தன. இராக்ஷஸன் எப்போது வருவான் என்று தன்னுடைய தோழர்களுடன் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். தோழர்கள் எல்லாம் இராக்ஷசனைக் கொல்ல அரசகுமாரனுக்கு உதவி புரிவதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இரவு பன்னிரண்டு மணியான வுடன், ஒரு பெரிய சத்தம் உண்டாயிற்று. சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் ஒரு கரிய நீண்ட உருவம் அரசகுமாரன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. இராக்ஷசனைப் பார்த்த அளவில் தோழர்கள் ஐவரும் பயந்து ஓடிப் பதுங்கிக்கொண்டார்கள். அரசகுமாரன் சிறிதும் கலங்காமல் இராக்ஷசனுடன் சண்டைசெய்து அவனைக் கொன்றுவிட்டான். கொன்றதற்கு அடையாளமாக இராக்ஷஸனின் மூக்கையும் நாக்கையும் அறுத்துச் சேமித்து வைத்துக்கொண்டு, தன் நண்பர்களை எல்லாம் தன்னருகே வரும்படி அழைத்தான். இராக்ஷஸன் இறந்ததைக் கேட்ட அளவில் தோழர்கள் எல்லாரும் ஒருங்கே சேர்ந்து தங்கள் தங்கள் பராக்கிரமத்தைப் பேசத் தொடங்கினார்கள். பெருவயிறன், 'அரசே! இந்த ராக்ஷசனுடைய உதிரத்தை எல்-

லாம் உறிஞ்சிவிடட்டுமா?' என்றான். கொள்ளிக் கண்ணன் 'இந்த அரக்கனுடைய தேகத்தை ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால் போகும்படி ஓர் அம்பை எய்யட்டுமா?' என்றான். பெரும்பசியன் 'இந்த அரக்கனுடைய தேகத்தை ஓரே வாயாக உட்கொள்ளட்டுமா?' என்றான். இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்ட மகா சூரன் 'நண்பர்களே! உங்களுடைய பராக்கிரமங்களை இப்போதொன்றும் காண்பிக்க வேண்டா. நாம் எல்லோரும் போய் படுத்துறங்கலாம்' என்று சொல்லி, தோழர்களுடன் சத்திரத்திற்குத் திரும்பினன்.

(இன்னும் வரும்)

ஒரு தமிழ்ப் புலவர்.

THE DIFFICULTIES OF THE TEACHER

"உவாத்திமைத் தொழிலிற் கஷ்டமில்லையா?"

1917ஆ அக்டோபர்மீ வெளியான நல்லாசிரியனின் 61ஆம் பக்கத்தில் திருச்சிதாலுக்கா திருவளர்சோலை போஸ்ட், உத்தமசேரி போர்டு ஸ்கூலின் உபாதியாயராகிய, கனம் P. பரிமணப் பல்லவராயரவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ள "உபாத்திமைத் தொழில்'' என்னுந் தலைப்புள்ள வியாசத்தைக் கண்டு கலக்கமுற்றேன். அவர் அவ்வியாசத்திற் சொல்லியவனைத்து முண்மையே. நான் உபாத்திமைத் தொழிலிற் பிரவேசித்துச் சற்றேறக்குறைய ஆறு வருஷங்கள் முடியப் போகின்றன. இக்காலங்களில் என்னுடைய பெரும்பாகம் பட்டணங்களிற்றான் வேலை பார்க்க நேரிட்டதென்றாலும், ஏறத்தாழ இரண்டு வருடங்கள் முடிய கிராமாந்தரங்களில் உபாத்தியாயராக இருந்திருக்கிறேன். கிராமங்களில் உள்ள உபாதியாயர்கள் படும் பாட்டுக்கு அளவில்லை. அவைகளனைத்தையும் நமது நண்பர் நியாயமுடன் நவின்று விட்டபடியால் அதைவிட அதிகமாக யானெவ்வண்ணம் சொல்லக் கூடும்? ஆயினும் ஏது காரணத்தாலோ அவர் ஆயாசப்பட்டு விட்டு விட்ட இரண்டொரு காரியங்களையும் நல்லாசிரியனின் நண்பர்கள் கவனிப்பார்களாக!

கிராமங்களில் உபாத்தியாயர்களுக்கு அதிக தொல்லைதான், காலை 6-மணி முதல் சாயங்காலவரையில் கஷ்டந்தான். உதாரணமாய்க் கீழே வரும் சம்பவத்தைச் சற்றுச் சாக்கிரதையுடன் கண்ணுறவும். உபாத்தியாயர் அதிகாலையி லெழுந்து, பிள்ளைகள் வீட்டுக்குப் போனாலல்லது அவர்கள் வரமாட்டார்கள். போனாலும் பிள்ளைகள் இலகுவில் வந்துவிடுகிறார்களா? அப்போதுதான் ஒருவன் தூங்குவான், இன்னொருவன் அழுதுகொண்டிருப்பான், மற்றொருவன் ஒவ்வொரு பருக்கையாய் (சாதம்) வாயில் வைத்துக்கொண் டிருப்பான், வேறொருவன் சந்துபக்கம் பாயப் பார்ப்பான், அநேகர் மூலை முடக்குகளைப் பார்ப்பார்கள் சிலர் முக்கி முணகிக்கொண்டு வருவார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒழுங்கான பிள்ளைகளைத் தேடிப் பிடிப்பதற்குள் உபாத்தியாயருக்கு இரண்டாங் கட்டாய்விடும். இத்துடன் போனதா, உபாத்தியாயர் கூப்பிடவரும் சமயத்தில், செல்லங் கொடுத்துச் சீரழியச் செய்யும் சில சிறப்புள்ள பெற்றோர்கள், பரிதாப நிலையிலிருக்கு முபாத்தியாயரிடம், ஒன்றுக்கு முதவாத சிலகேள்விகள் கேட்பார்கள்: "என்னங்க வாத்தியாரே, பிள்ளையை ரொம்ப அடிச்சிங்களாமே, அப்படிச் செய்யாதிங்க" என்பார் ஒருவர், "ஏது வாத்தியாரே, என்னப் படிப்புப் படிச்சிக் கொடுத்திட்டிங்கோ, ஏம் பிள்ளை மூனுவருசமா யிருக்குது" என்பார் வேறொருவர், (ஆடிக் கொருதடவை, அமாவாசைக் கொருதடவையில் சிலவேளை தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக் கனுப்பியிருக்கக் கூடும்) ஐயா "இப்படி இன்னுங்கோ ஏம்பிள்ளையை நாளையோட நிறுத்திப் போடுரேன்" என்பார் மற்றவர் (அவன் படித்தால் உபாத்தியாயருக்குத்தான் பிழைப்பென்றும், அவன் வராவிடில் உபாத்தியாயருக்குக் குடியே நாசமாகிவிடும் என்றும் எண்ணிக் கொண்டார்கள் போற்) 'என்னைபா, இந்தப் பயல் வீட்டுக்கு வந்ததும், என்னை, "வாடி போடி" இன்னு சொல்றான், சோறு திங்கும்போது கீழே சிந்துறான், இதுதானா படிச்சிக் கொடுக்குது' என்பார் ஏனையோர் (பிள்ளைகளைக் கொஞ்சும்போது பிள்ளையைப் பார்த்து "என் கண்ணே, அவனைக் குத்திப்போடு, உதைத்துப்போடு, மயிரைப் பிடித்து இழு, துப்பு" என்று படித்துக் கொடுத்து இப்பழக்கத்தில் விட்டு அப்பியாசத்தை உண்டுபண்ணினவர்கள் இவர்களாயிருக்க, இவைகளுக் கெல்லாமா உபாத்தியாயர் பொறுப்பு).

இப்படியாக உபாத்தியாயர் படவேண்டிய பாடுகளையும் கேட்கவேண்டிய பேச்சுக்களையும் வெகு மரியாதையுடனடைந்த பின் கூடுமானவரையிலேதோ கிடைத்த பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருகிறார், வருவதற்குள் நடப்பதென்ன? அவர்களில் இரண்டொருவன் கம்பி காட்டி விடுவான். சபாஷ் உபாத்தியாயர்களுக்கு எவ்வளவு சுலபமான சாவகாசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் மேலே கண்ட கதையைத் தொடர்ந்து போவோம். இப்படிப் போன பிள்ளைகள் போக மீதியாயிருக்கும் பிள்ளைகளைக் கொண்டு போய்ப் பள்ளிக்கூடம் சேர்த்த பின் கூட, உபாத்தியாயர் பாடு அனர்த்தமாய்த்தான் முடிகிறது. ஏனென்றால் சில சண்டாளப் பயல்கள், சார் (Sir) ஒன்றுக்கு வருகிறது இரண்டுக்கு வருகிறது என்று உத்திரவு கேட்டுக்கொண்டு வெளியே போகிறவர்கள் அதேகதியாய் ஓட்டம் பிடித்து விடுகிறார்கள். திரும்பி வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை யில்லை. இப்படியாய்ச் சிரமப்படும் உபாத்தியாயர் தமது காலைப் போஜன முதலாய் முடிக்க நேரமில்லாத குறையால், அநேகமாய் அவ வேளை உணவு வீட்டிலிருந்து பள்ளிக் கூடத்துக்கே கொண்டுவரப்படுகிறது. "கறக்கிறது உழக்குப் பால், உதைக்கிறது பல்லுப் போக" என்ற முதுமொழிப்படி இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடம் தொடங்கியானதும் பெரும்பாலும், எல்லா வகுப்புகளையும் ஒரே உபாத்தியாயர் நடத்தவேண்டி யிருப்பதால் அவர் படும் கஷ்டம் கடவுளொருவரே யறிவர் "சொல்லுதல்யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ், சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்" என்னுந் திருக்குறளை யொப்ப, ஒருவருடைய வேலை வெகு சுளுவென்று விரைவாய்ச் சொல்லி விடலாம்; ஆனால் செய்து பார்த்தா லதிலுள்ள கஷ்டம் தெரியவரும். எந்த வேலையானபோதிலும் கஷ்டமுண்டென்றே எண்ணக்கடவார்களாக.

"உபாத்தியாயர்களின் வாழ்வும், வேலையும்" என்ற தலைப்புள்ள வியாசத்தை எழுதியவர் கிராமங்களில் இரண்டோரிடங்களிலுள்ள சில உபாத்தியாயர்கள் செய்துகொண்டுவரும் சோம்பேறித்தனமாயுள்ள காரியங்களைக் கவனித்துச் சொல்லி யிருப்பார் போலும். அப்படியானால் அவர்களை ஒருதாரணமாயெடுத்துக்கொண்டு எல்லாக் கிராமங்களிலுமுள்ள உபாத்தியாயர்களுமப்படியே என்று தீர்மானித்து விடலாகாது அல்லது, பட்டணங்களில் பெரிய பள்ளிக்கூடங்களில் (High Schools and

Colleges) ஏதாவது இரண்டொரு பாடங்களை மாத்திரம் கற்றுக் கொடுக்கும்படி அமைத்துள்ள உபாத்தியாயர்களின் (Professors) சில சௌகர்யங்களைக் கவனித்துத்தான் சொல்லிவிட்டாரோ யான் அறியேன், இவ்விடத்திலும் அவர்களுக்குத்தான் என்ன சௌகரிய முண்டாகிவிட்டது. ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர்களுக்குள்ள கஷ்டங்களும் தெரியவரும். அப்படியே இவ்விடத்தில சொன்ன சில சௌகரியங்களைக் கவனித்து, கிராமங்களில் உள்ள உபாத்தியாயர்களின் சௌகரியங்களுக்கு ஒப்பிடலாகுமா?

பட்டணங்களில் வேலை பார்க்கும் உபாத்தியாயர்களுக்குள்ள சௌகரியங்களில ஒருபங்குகூட கிராம உபாத்தியாயர்களுக்கில்லையெனச் சந்தேகமறச் சொல்லலாம். மறறும் பள்ளிக்கூடங்களில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களில் தோட்ட வேலை ஒன்று முக்கிய மானதே. தோட்டத்துக்கு வேண்டிய தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டியவரும் பிள்ளைகளே, மற்றும தோட்டத்தின் வேலைகளைச் செய்யவேண்டியவரும் பிள்ளைகளே. இப்படி யிருக்க, சில அறிவிலிகள், "உபாத்தியாயர் வெகு கணக்காய்ப் பிளளைகளை வேலை வாங்கி காய் கறிச் செடிகள் பயிர் செய்து வீட்டுக் குழம்புக்கு பார்த்துக்கொள்கிறார்" என்னும் வீணை குபார்களும் கிளப்புகின்றனர். பள்ளிக்கூடத்தில் காய்கறக்கான செடிகள் சில வேளை இருந்திரா, இருந்தாலும் இரண்டொன்றுக்குமே லிராது. இவைகளைக்கொண்டு அப் பருவ காலம் முடிய, தன் காசைச் செலவு செய்யாமல், உபாத்தியாயர் குழம்புக்குச் சமாளித்துக்கொள்கிறார் என்றெண்ணிக் கொள்கிறவர்களும் உண்டு. "தோட்ட வேலை, பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்டதின் நோக்கம், அவர்கள் பயிர்த் தொழிலில் நன்றாய்த் தேர்ச்சி யடையவும் பிற்காலத்தில் தம் புத்தியைக் கொண்டு தம் நிலத்தைச் சிக்கெனமாயும் சுளுவான முறைகளாலும் சாகுபடி செய்யவேண்டிய தென்று அவர்கள் அறியவே!" இவைகளை எவ்வளவு தூரம் எடுத்து உரைத்தாலும் அப் பெற்றோர்கள், நம்பாமல் "உபாத்தியாயர் ஏதோ உருட்டுகிறார், சர்க்கார் இதை யெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் செய்யச் சொன்னார்களோ என்று தான் சொல்வார்கள். ஆ! உபாத்தியாயர்களின் கஷ்டங்களைவிட அவர்களுக் குண்டான சாவகாசம் சௌகரியந்தா னதிகமென இதை வாசிப்பவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்களோ! இப்படி உபாத்தியாயர்களின் சௌகரியங்களைச் சொன்னவர் மெய்யாகவே, உபாத்தியாயர்களுக்கு உண்டாக்கப்படும் குறை-

வுகளாகிய காலதாமதமான சம்பளம் சீக்கிரம் வரவும், கிராமங்க-ளில் உள்ள ஏழைப்பிள்ளைகள் சரிவர பள்ளிக்கு வர ஓர் உபாய-மான ஒழுங்கைச் செய்யவேண்டிய யுத்தியும், காட்டவேண்டும். அல்லது கட்டாயம் படிப்பு உண்டாகும்படியான மார்க்கத்துக்கு வேண்டிய வழிகளையாவது காருண்யக் கவர்ன்மெண்டாருக்கு உரைத்திருப்பாராயின் உத்தமமா பிருந்திருக்குமென் றெண்ணுகி-றேன். ஆகையால், இதை வாசிக்கும் உபாத்தியாயர்களே வக்கீல்-களுக்கும் வைத்தியர்களுக்கும், வியாபாரிகளுக்கும், வியவசாயி-களுக்குத்தான் அதிகவேலை என வீணாக எண்ணும் வேதியர்களே, தத்தளிக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்குத்தான் தமாஷாய்க் காலங் கழிக்க நாள் உண்டென்று நினைக்கும் தயாள குணவான்களே, இப்போதாவது தயவாய்க் கிராம உபாத்தியாயர்களின் வேலை-யையும் சௌகரியங்களையும் கண்டு அமர்ந்திருப்பார்களென நம்பி யித்துடன் அமரலானேன்.

P. AROKIAM,
Teacher,
St. Xaviers Anglo Vernacular School,
Mandalay (Upper Burmah.)

ELEMENTARY SCHOOL ORGANIZATION

கீழ்தர கிராம பாடசாலை ஏற்பாடு.

(முன்தொடர்ச்சி பக்கம் - 197)

4 காற்றோட்டம் — உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவப்பிராணி-களுக்கும் சுத்த ஆகாயம் இன்றியமையாதது. ஒவ்வொரு மனித-னும் சராசரி ஒரு நிமிஷத்தில் 17 தரம் மூச்சு விடுகிறான். ஒவ்-வொரு தடவையிலும் சுமார் 30 கன அங்குல சுத்த ஆகாயத்தை உள்ளுக்கிழுத்து 20 கன அங்குல அசுத்த ஆகாயத்தை வெளி-விடுகிறான். வெளிவிட்ட அசுத்த ஆகாயத்தை திரும்பவும் சுவா-சித்தால் நமக்குத் தீங்கு உண்டாகும். அதற்காக அசுத்த ஆகாயத்தை வெளிப்படுத்த வெளிப்படுத்த அப்புறப்படுத்தி புதிய ஆகாயம் அறைக்குள் வரும்படி செய்வதுதான் காற்றோட்ட ஏற்பாடு. திறந்த இடங்களிலும் மைதானங்களிலும் ஏராள-மான காற்று இருப்பதால் அங்கே வேலை செய்பவர்களுக்கு

ஒருவித கஷ்டமும் இல்லை. வகுப்பறையில் அநேகம் பேர் இருந்து வேலை செய்வதால் காற்றோட்ட முண்டாக்குவது அவசியமாகிறது.

காற்றோட்ட முண்டாக்கப் பல வழிகள் உண்டு.

ஜன்னல்கள் — அறைக்கு ஏராளமான ஜன்னல்கள் எதிரெதிரே வைத்தால் காற்று நன்றாக உலாவும். தரை மட்டத்திலிருந்து மேற் கூரைவரை ஜன்னலை வைப்பதும் நல்லது.

மேற்கூரை — வகுப்பறையின் உயரத்தை அதிகமாகச் செய்து மேற்கூரையைப் போட்டால் காற்று ஏராளமாக அறையில் கொள்ளும்.

துவாரங்கள் — தரையை ஒட்டி சில சிறு ஜன்னல்கள் அல்லது சாளரங்கள் விட்டு மேற்கூரையை யடுத்து சிறுதுவாரங்கள் விட்டுக் கட்டினல் அடிதுவாரங்கள் வழியாக சுத்த ஆகாயம் வரவும் மேல் துவாரங்கள் வழியாக அசுத்த ஆகாயம் வெளியே போகவும் வழியுண்டாகும். நம் தேக உஷ்ணநிலை வெளிக்காற்றைவிட அதிகமானதால் நாம் வெளிவிடும் ஆகாயம் உஷ்ணமாய் இருக்கிறது. இந்த உஷ்ணமான காற்று லேசாய் மேலே போக முயற்சி செய்கிறது. அதனல் காற்றோட்டமும் இலகுவாகிறது.

தாழ்வாரங்கள் — தாழ்வாரங்கள் உஷ்ணத்தைக் குறைப்பதனல் வெளிக்காற்று உள்ளே வர அனுகூலம் செய்கிறது.

பாடசாலையைச் சுற்றிலும் ஏராளமான காலி இடமும் வேண்டுமென்று சொன்னேமல்லவா? நல்ல ஆகாயம் உலாவுவதற்குத்தான் அதை அவ்வளவு கட்டாயமாகச் சொன்னேம். பாடசாலையைச் சுற்றிச் சற்று தூரத்தில் செடிகளை வைப்பதால் ஜில்லென்று எப்போதும் காற்றடிக்கும். தண்ணீர் தெளிப்பதாலும் காற்றோட்ட முண்டாகும். நமது தேசம் அதிக உஷ்ண மானதாகையால் தாழ்வாரங்களில் புல் தட்டி கட்டி அடிக்கடி ஜலம் தெளித்து குளிர்ச்சியுண்டாக்கி காற்றோட்ட முண்டாக்க வேண்டும். தரைக்கும் அடிக்கடி தண்ணீர் தெளிக்க வேண்டியதும் குளிர்ச்சிசெய்ய அவசியம்.

வகுப்பறையில் அதிகநேரம் பிள்ளைகளை அடைத்திருந்தால் அறை முழுவதும் அசுத்த ஆகாயம் வெளியேற அவகாசமில்லா-

மல் கெட்டகாற்றால் நிறைந்துவிடும். இதற்கென்றே பாடசாலை நடக்கும் நேரங்களில் 10 நிமிஷம் பிள்ளைகளை வெளி விடவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி பிள்ளைகள் வெளியே போவதால் வகுப்பறையில் சுத்த ஆகாயம் நிரம்புவதோடு பிள்ளைகளும் வெளியிலிருந்து சுத்த ஆகாயத்தை உட்கொண்டு வருகிறார்கள். மேலும் பாடசாலை ஆரம்பிக்குமுன் அரைமணி முன்னால் திறப்பதும், முடிந்து அரைமணி பின்னால் மூடுவதும் காற்றோட்ட முண்டாக்க வழிகளாகும். ரஜா நாட்களில் பாடசாலை மனித சஞ்சார மில்லாமல் காலியாயிருப்பதால் ஆகாயம் சுத்தமாகவே யிருக்கும்.

5 பாடசாலைத் தோட்டம் — இவ்விஷயம் நமது நல்லாசிரியனில் பல தடவைகள் வந்திருக்கின்றமையால் நாம் அதிகமாக விவரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நண்பர்கள் அக்குறிப்புக்களை ஞாபகத்தில் வைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

(இன்னும் வரும்)

P. C. KRISHNA AYYAR, B.A., L. T.
I Assistant, Govt. Trg. School,
Dindigul.

ZOOLOGY

பிராணி சாஸ்திரம்

Frog — தவளை

(முன் தொடர்ச்சி வால்யம் — 13 பக்கம் - 210)

காது, வாய், கால்கள்:

காது — தவளையை உற்றுப்பார்; காது எங்கே இருக்கிறது என்பதைக் கவனி. நமக்கு இருப்பதுபோல் தவளைக்குக் காதுகள் வெளிப்புறமாகத் தோன்றுகிறதா — இல்லையே. கடைவாய்க்குச் சற்று மேலே, கண்ணுக்குச் சிறிது கீழே பக்கத்துக்கு ஒன்றாக ஒரு வட்டமான புள்ளியைப்போல் ஒருவிதச் சவ்வு தோன்றும், அதுதான் காது. அந்தச் சவ்வின்மேல் சத்தம் பட்டவுடனே தவளைக்கு கேட்கும் உணர்ச்சி உண்டாகும். தவளையின் எலும்புக்கூட்டைப் பார்த்தால், அந்தச் சவ்வு உள்ள

இடத்தில் செவித்தொளையும் அதினின்றும் மூளைக்குச் செல்லும் நரம்பும் நன்ருய்த் தெரியும். மத்தளத்திற்கு இருபுறத்திலும் மூடியிருக்கும் தோலுக்குச் சமமாக இதற்குக் காதின் சவ்வு அமைந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். தவளை முதலிய ஜல ஜந்துக்களுக்கு செவித்தொளை யிருந்தால், தண்ணீர் அத்தொளைக்குள் சென்று நிறைந்துவிடும். அதனுல் அவற்றிற்குச் செவிப்புலன் இல்லாமற் போய்விடும். அதனுலேயே கடவுள் இவ்வித ஏற்பாட்டை ஜலசரங்களுக்கு அமைத்திருக்கிருர் என்பதை ஊகித்து அறியலாம்.

வாய் — தவளைக்கு வாய் மிகவும் பெரியது. அது பிறைச் சந்திரனைப்போல் வில்வளைவாய் காதுவரையில் சென்றிருக்கிறது. தவளை தன் வாயைத் திறந்தால், அதன் உருவத்திற்கு அதிகமும் பெரியதாகத் தோன்றும். தவளை தன் இரையைப்பற்றி உடனே விழுங்கவேண்டிய பிராணியாகையால், அதற்குப் பெரிய வாய் இருக்கவேண்டுவது அவசியமேயாகும். அதற்கு வாய் குறுகி யிருந்தால், அது தன் இரையைத் தட்டாமல் பற்றிக்கொள்ளவும், பற்றியதைத் தாராளமாக விழுங்கவும் முடியாமற் போகும். இதனுலும் சிருஷ்டியின் சிறப்பு நமக்கு நன்ருய் விளங்குகின்றது அல்லவா?

கால்கள் — தவளைக்கு முன் இரண்டும் பின் இரண்டுமாக நான்கு கால்கள் இருக்கின்றன. முன்கால்கள் குறுகியவை, பின் கால்கள் நீண்டவை. தவளை தண்ணீரில் நிலைத்திருக்கும்போது பார்த்தால் சற்றே சாய்ந்த கோடுபோல் / அடிப்புறம் தாழ்ந்தும் தலைப்புறம் உயர்ந்தும் இருப்பது தோன்றும். இது ஏன் இப்படி இருக்கிறது. தவளை தண்ணீருக்கு மேலிருந்து மூச்சுவிட வேண்டிய பிராணியாகையால், அது தன் தலையைத் தண்ணீர் மட்டத்திற்கு மேலேயே வைத்துக்கொண்டு இருக்க நேரிடுகின்றது தவளையை நாம் அடித்துத் துரத்திஞேமாஞல் அது தண்ணீருக்குள் கொஞ்சதூரம் நீந்திச் சென்று மறுபடியும் தண்ணீருக்கு மேலே வரும். அன்றியும் நாம் ஒரு சிறுபையனை இரண்டு கைகளையும் தரையில் ஊன்றிக்கொண்டு, முழங்காலிட்டு ஒரு கன்றுக்குட்டியைப் போல் நடக்கச் செய்து, பிறகு கையைத் தரையில் ஊன்றியபடியே உட்காரச் சொன்ஞல், அவன் எப்படி உட்காருகிருன் பாருங்கள். அவன் தன் கால் இரண்டையும் முழங்காலிட்டபடியே மடக்கி, தன் புட்டம் குதிகாலின்மேல்

படும்படி உட்காருவான் அல்லவா? ஏன் அப்படி உட்காருகிறன் கைகளை விடக் கால்கள் நீண்டு இருப்பதனுல், கையின் உயரத் தளவுக்குச் சரியாய் காலையும் அமைத்துக் கொள்ளும்படிச் செய்ய இயற்கையாக நேரிடுகின்றது. அவன் அப்படி உட்காரும் போதும் பின்புறம் தாழ்ந்தும், தலைப்புறம் உயர்ந்தும் இருக்கு மல்லவா' அதேபோல் தவளைக்கும் ஏற்படுகிறது. தவளையின் முன் கால்கள் குறுகியும் பின்கால்கள் நீண்டும் இருக்கின்றன. அன்றியும் அதன் முன்கால்களைக் கவனித்தால் அவை ஏதோ ஒரு பொருளைத் தழுவிக்கொள்ளத் தன் கைகளை வைத்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது இப்படி இருப்பது ஏன், நீந்தும்போது, தவளை தன் முன்கால்களால் தண்ணீரைத் தன்புறம் தள்ளவும், பின்கால்களால் உதைத்துத்தள்ளி நீந்தவும் அனுகூலமாகக் கால்கள் அமைந்திருக்கின்றன தவளையின் பின்கால்கள் தோலடியாக இருப்பதனுல், நீந்துவதற்கு அவை அதிகமும் அனுகூலமாக இருக்கின்றன. தவளை நீந்தும்போது மற்ருெரு விஷயமும் நாம் கவனிக்க வேண்டும் அதாவது, அது நீந்துகையில் தன் பின் கால்களை மாறிமாறி உதைக்காமல் இரண்டு கால்களையும் ஒரே காலத்தில் உபயோகித்து உதைத்து நீந்துகிறது. அது பூமியின்மேல் குதித்துப் போகும்போதும் இவ்வாறே செய்வதைக் கவனிக்கவும்.

தவளைக்கு முன்கால்களைவிடப் பின்கால்கள் பருத்து இருக்கின்றன. கட்டை வெட்டிக்குக் கைகள் பருத்து இருப்பதும் ஏற்றம்ஏறி மிதிப்பவனுக்குக் கால்கள் பருத்திருப்பதும் இயற்கை அல்லவா — எந்த வுறுப்பு அதிக வுழைப்பிலிருக்கிறதோ அந்த உறுப்பு அதிகமும் உறுதியடைந்து பருத்திருக்கும். தவளை நீந்தும் இயல்புடையதாதலால். அதற்குப் பின்னங் கால்களே அதிகமும் உபயோகப்படுவதால், அவை முன்னங்கால்களைவிடப் பருத்திருக்கின்றன.

பத்திராதிபர்.